

בע"א (ירושלים) 18-02-54670 - סامر קווואסמה נ' מדינת ישראל

בע"א (ירושלים) 18-02-54670 - סامر קווואסמה נ' מדינת ישראל תל'ם ירושלים

בע"א (ירושלים) 18-54670 סامر קווואסמה

נ ג ד סامر קווואסמה

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בירושלים

[25.02.2018]

כבוד השופטת סיגל אלבו

החלטה

לפני בקשה להורות על שחרור תפוס - משאית משאבת בטון מ.ר. 6199572 (להלן: "המשאית"), שנפתחה על ידי

המשיבה ביום 20.2.18, בחשד לביצוע עבירה של שפיכת שפיכת בטון ברשות הרבים.

טענות המבוקש

1. ביום 20.2.18 נתפתחה המשאית בעת שביצעה שטיפת בטון במשאית הבטון באזורי בית צפאפה. במועד זה הגיע
פקח המשיבה, מר אלירן ספרדי אשר ביצע את התפיסה ומסר למבוקש הזמנה לחקירה.

2. המבוקש הגיע לחקירה והבהיר לפקחי העירייה כי ביצע את השטיפה בתוך אתר העבודה, ואף מסר מסמכים
הוכיחים את טענתו כי מדובר בשטיפה שבוצעה באתר העבודה. פקחי המשיבה יצרו קשר עם בעל הקרקע, וזה אישר
כי שטיפת המשאית בוצעה באתר העבודה.

3. המבוקש טוען כי לא ביצע עבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים. לטענת המבוקש, הויל ומדובר באתר העבודה,
הרי שਮותר לבצע בו את כל העבודות הנלוות לעבודות הבניה, ועל כן נפלת טעות אצל המשיבה בסובירה שהשטיפה
בוצעה ברשות הרבים.

4. עוד טוען המבוקש כי תפיסת המשאית פוגעת בקניינו ובוחש העיסוק שלו.

טענות המשיבה

5. המשיבה מתנגדת לבקשתו וטענת, כי המבוקש ביצע באמצעות המשאית עבירה של שפיכת פסולת ברשות הרבים
מחומר הרairoות שבידי המשיבה עולה, כי השפיכה בוצעה בשטח פתוח ולא באתר העבודה עצמו, ומדובר בעבירה
הגורמת נזק בלתי הפיך לסייעיה.

6. לטענת המשיבה, יש לשחרר את המשאית בכפוף להפקדת ערבות בנזק איט בסכום של 100,000 ₪, וזאת
בהתחשב בשווייה.

דין והכרעה

7. לפיקחי העירה סמכות לתפוס רכב מקום בו יש חשד כי נעבירה באמצעותו עבירה לפי חוק שמרת הניקיון התשמ"ד-1984, זאת מכוח סעיף 4(ב)(2) לחוק הרשות המקומית (אכיפה סביבתית - סמכיות פקחים), תשס"ה-2008.
8. העבירה שביצועה חשוד המבקש היא השלת בינוי ברשות הרכבים לפי סעיף 2 לחוק שמרת הניקיון התשמ"ד-1984.
9. אין מחלוקת כי המבקש שפַר בطن באמצעות המשאית. השאלה שבמחלוקת היא האם שפיכת הבטון בוצעה ברשות הרכבים, או בתוך אחר עבודה.
10. ברא"פ 8478/10 אליאס נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 24.11.10) ذן בית המשפט העליון במשמעותו של המונח "רשות הרכבים" בהקשר בו אנו עוסקים וקבע, כי:-
"החוק אימץ הגדרה רחבה, לפיה גם אם נמצא שטח בבעלות פרטית, כפי שנטען בעניינו, ניתן לראות בו רשות הרכבים לעניין החוק, וההוכחה היא אמפירית, לא פורמליסטית... התכלית שבסיס הדברים הייתה, שלא לאפשר היוצאות של 'חרום' ברשת עליידי ויכולים אם מדובר במקרה פלוני בשטח פרטי או שטח ציבורי, ולצמצם לשאלת אם אכן משתמש הציבור בפועל בשטח המדובר".
11. מדברים אלה עולה כי השאלה האם שטחណון הינו "רשות הציבור" אינה תליה בהתאם המוצמד לו: שטח ציבור או פרטי. הסוגיה הינה עובדתית, תלויית-מקרה, ועניינה בשאלת מהותית: האם השטח משמש את הציבור בפועל. כך, למשל, מקום בו הוקח שהטח נגיש לציבור, ילדים משחקים בו ומפקח הבניה נכנס אליו בגין מפריע, נקבע על סמן המבחן הפונקציונלי שתואר לעיל כי מדובר ב"רשות הרכבים" גם שמדובר בשטח פרטי (ענין אליאס הנ"ל). בchnerה דומה הובילה במקרה אחר להכרעה לפיה שטח פתוח בערוץ נחל, שאינו מגודר ושכל אדם החפש בכך רשאי וכי יכול לעبور בו הינו "רשות הרכבים" (ע"פ (ח') 53133-07-11 שעawan נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 12.1.12)). במקרה נוסף נפסק כי חלקה חקלאית שהוכח כי לא גודרה או שלטה וניתן היה לגשת אליה במספר דרכים פתוחות עונה להגדירה (ע"פ (ח') 763/05 צוקרמן נ' המשרד לאיכות הסביבה (פורסם ב公报, 6.4.069)).
12. לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהוצע לפני הגעתו למסקנה כי ישנו יסוד סביר לחשד כי שפיכת הבטון בוצעה ברשות הרכבים. מהתמונות שהציג המשיבה (מש/1 - מש/4) ואף מהתמונות שהציג המבקש עולה לכואורה כי שפיכת הבטון בוצעה מחוץ לאתר הבניה ולא בתוכו.
13. לפיך, אני קובעת כי התפיסה בוצעה כדין, שכן יש יסוד סביר להניח כי בעבירה עבירה.

14. בעת, יש להוסיף ולבחון האם המשך החזקת התפוס משרות תכילתית המשתלבת עם מקור סמכות לתפיסה, כשתכלויות האפשרות הן תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראיה בבית המשפט ([בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בעמ' נ' מדינת ישראל עמ' 10-9](#) (פורסם בנבו, 12.3.06)).
15. כאמור, מחומר הראיות שהוזג לפני עולה, כי ישן ראיות לכואורה כי נעשתה עבירה של השלתת פסולת ברשות הציבור באמצעות המשאית, ועל כן חששה של המשיבה כי המבקש או מי מטעמו ימשיך וישתמש ברכב לצורך ביצוע עבירה הינו מבוסס.
16. משמצאת כי תכילת התפיסה מתקיימת, יש לבחון האם ניתן באיזו ראיי להשיג את מטרת התפיסה תוך פגיעה פחותה בבעל הكنין בנכיס" (ענין לרגו הנ"ל, עמ' 12-11).
17. הוואיל ומטענות המבקש עולה, כי הרכב משמש לו כאמצעי פרנסה, אני סבורה כי החזקת הרכב תהווה פגעה בלתי מידתית בקניינו של המבקש, וכי ניתן לאתר "חולפת תפיסה" בדמות הפקדה כספית.
18. פסיקת בית המשפט העליון מצאה כי הפקדות הנעות בין 25-30% משווי התפוס, כאשר מדובר בכל רכב, היא סבירה ([בש"פ 6529/10 מגידי' נ' מדינת ישראל](#) (פורסם בנבו, 21.09.2010); [בש"פ 5769/12 מזרחי נ' מדינת ישראל](#) (פורסם בנבו, 20.08.2012)). עם זאת, אין זה השיקול היחיד שעלה בית המשפט לשקל ולعليו להביא בחשבון את מכלול הנסיבות ובכלל זה האם המבקש ביצע עבירות דומות מסווג זה בעבר, וכן את גובה הקנס המוטל בעבירות מסווג זה.
19. במלול הנסיבות, בהתחשב באופן העבירה והקנס המוטל בצדיה וכן בעובדה שזו הפעם הראשונה של המבקש מיחס ביצוע עבירה מסווג זה, אני קובעת כי הרכב ישוחרר לידי המבקש כנגד הפקדת סך של 20,000 ₪ ביחסון או בערבות בנקאית בתוקף לשנה הסכם שיופק ישמש כעורבה לכך שה המבקש ימנע מביצוע עבירות לפי חוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984.
20. אם תבוצע עבירה כאמור תהא המשיבה רשאית לעתור לחילוט הפקודה, וזאת בנוסף לכל הלין. המזיכרות תשלח העתק ההחלטה לצדים. ניתנה היום, י' אדר תשע"ח, 25 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.